

“মৰমৰ সন্তানসকল – সত্য পিতাৰ দ্বাৰা সংগমত তোমালোকে ‘সত্য’ৰ বৰদান পোৱা সেইকাৰণে তোমালোকে কেতিয়াও মিছা ক’ব নোৱাৰা”

প্ৰশ্ন: নিৰ্বিকাৰী হ’বলৈ তোমালোক সন্তানসকলে কোনটো পৰিশ্ৰম নিশ্চয় কৰিব লাগে?

উত্তৰ: আত্মা-অভিমানী হোৱাৰ পৰিশ্ৰম নিশ্চয় কৰিব লাগে। ভ্ৰুকুটিৰ মাজত (কপালৰসোঁমাজত) আত্মাকেই চোৱাৰ অভ্যাস কৰা। আত্মা হৈ আত্মাৰ সৈতে কথা পাতা, আত্মা হৈ শূন্য। দেহৰ প্ৰতি যাতে দৃষ্টি নাযায় – এইটোৱেই মুখ্য পৰিশ্ৰম, এইটো পৰিশ্ৰমতে বিধিনি আছে। যিমান সম্ভৱ অভ্যাস কৰা – যে “মই আত্মা হওঁ, মই আত্মা হওঁ”।

গীত: ওঁম নমো শিৱায়ৈ.....

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলক পিতাই সোঁৱৰাই দিছে যে সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি পিতাৰ পৰা যি কিছু জানিছোঁ, পিতাই যি মাৰ্গ দেখুৱাইছে, সেইয়া জগতত কোনেও নাজানে। “নিজেই পূজ্য, নিজেই পূজাৰী”ৰ অৰ্থও তোমালোকক বুজোৱা হৈছে, যিসকল পূজ্য বিশ্বৰ মালিক হয়, তেওঁলোকেই আকৌ পূজাৰী হয়। পৰমাত্মাৰ কাৰণে এনেকৈ নকয়। এতিয়া তোমালোকৰ স্মৃতি উদয় হৈছে যে এয়াতো একেবাৰে সঁচা কথা। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বাতৰি পিতাইহে শুনায়, অন্য কাকো জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা নহয়। এই মহিমা শ্ৰীকৃষ্ণৰ নহয়। কৃষ্ণ নামতো শৰীৰৰ হয় নহয় জানো। তেওঁ শৰীৰধাৰী হয়, তেওঁৰ গোটেই জ্ঞান থাকিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা তেওঁৰ আত্মাই জ্ঞান লৈ আছে। এয়া আচৰিত কথা। পিতাৰ অবিহনে কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এনেয়েতো বহুত সাধু-সন্তাই বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ হঠযোগ আদি শিকাই থাকে। সেয়া সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। সত্যযুগত তোমালোকে কাৰো পূজা নকৰা। তাত তোমালোক পূজাৰী নোহোৱা। তাক কোৱাই হয় – পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল, এতিয়া নাই। তেওঁলোকেই পূজ্য আকৌ এতিয়া পূজাৰী হ’ল। পিতাই কয় – এৰোঁ পূজা কৰিছিল নহয় জানো। গোটেই জগতখন এই সময়ত পূজাৰী। নতুন সৃষ্টিত এটাই পূজ্য দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম থাকে। সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ আহিছে যথায়থ নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি এয়া একেবাৰে শুদ্ধ। গীতাৰ আখ্যান যথায়থ হয়। মাত্ৰ গীতাত নাম সলনি কৰি দিলে। যিটো বুজাবলৈকে তোমালোকে পৰিশ্ৰম কৰা। 2500 বছৰৰ পৰা গীতা কৃষ্ণৰ বুলি বুজি আহিছে। এতিয়া এটা জন্মতে বুজি পাওক যে গীতা নিৰাকাৰ ভগৱানে শুনালে, এই ক্ষেত্ৰত সময়তো লাগে নহয় জানো। ভক্তিৰ কথাও বুজাইছে, বৃষ্ণ কিমান ডাঙৰ-দীঘল হয়। তোমালোকে লিখিব পাৰা পিতাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে। যিসকল সন্তানৰ নিশ্চয় হৈ যায় তেতিয়া তেওঁলোকে নিশ্চয়েৰে বুজায়ো। নিশ্চয় নহ’লে নিজেও বিবুদ্ধিত পৰি থাকে – কেনেকৈ বুজাওঁ, কিবা হুলস্থূলতো নহ’ব। নিৰ্ভীকতো এতিয়া হোৱা নাই নহয়। নিৰ্ভীক তেতিয়া হ’ব যেতিয়া পূৰ্ণ দেহী-অভিমানী হৈ যাব, ভক্তিমাৰ্গতহে ভয়-ভীত হোৱা যায়। তোমালোক সকলো হৈছা মহাবীৰ। জগতততো কোনেও নাজানে যে মায়াৰ ওপৰত কেনেকৈ বিজয়ী হোৱা যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া স্মৃতিলৈ আহিছে। আগতেও পিতাই কৈছিল মনমনাভৱ। পতিত-পাৱন পিতাহে আহি এয়া বুজায়, যদিও গীতাত এই শব্দটি আছে কিন্তু এনেকৈ কোনেও নুবুজায়। পিতাই কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। গীতাত শব্দটিতো আছে নহয় – আটাত নিমখৰ পৰিমাণৰ দৰে। প্ৰত্যেকতো কথাত পিতাই নিশ্চয় কৰায়। নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ন্তী।

তোমালোকে এতিয়া পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা। পিতাই কয় – গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো নিশ্চয় থাকিব লাগে। সকলোৱে ইয়াত আহি থাকি যোৱাৰ দৰকাৰ নাই। সেৱা কৰিব লাগে, সেৱাকেন্দ্ৰ খুলিব লাগে।

তোমালোক হ'ল মুক্তি বাহিনী। ঈশ্বৰীয় অভিযান (মিছন) নহয় জানো। প্ৰথমে শূদ্ৰ মায়াবী অভিযানৰ আছিল, এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় অভিযানৰ হৈছ। তোমালোকৰ মহত্ব বহুত। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কি মহিমা। যেনেকুৱা ৰজা, তেনেকৈয়ে ৰাজত্ব কৰে। বাকী এওঁলোকক কোৱা হ'ব সৰ্বগুণ সম্পন্ন, বিশ্বৰ মালিক কিয়নো সেই সময়ত অন্য কোনো ৰাজ্য নাথাকে। এতিয়া সন্তানসকলে বুজি উঠিছে – বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল? এতিয়া আমি়ে সেই দেৱতা হওঁ তেন্তে তেওঁলোকক কেনেকৈ মূৰ দোৱাওঁ। তোমালোক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ গৈছা, যাৰ জ্ঞান নাই তেওঁ মূৰ দোঁৱাই থাকে। তোমালোকে সকলোৰে বৃত্তিৰ বিষয়েও জানি গৈছা। চিত্ৰ কোনখন ভুল, কোনখন শুদ্ধ, সেইয়াও তোমালোকে বুজাব পাৰা। ৰাৱণ ৰাজ্যৰ বিষয়েও তোমালোকে বুজোৱা। এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য, ইয়াত জুই লাগি আছে। খেৰৰ জুমুঠি স্বৰূপ এই বিশ্বত জুই লাগিব, খেৰৰ জুমুঠি বুলি বিশ্বক কোৱা হয়। শব্দ যিবোৰ উচ্চাৰণ কৰা হয় তাৰ ওপৰত বুজোৱা হয়। ভক্তিমাৰ্গততো অনেক চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছে। বাস্তৱত সঁচা হৈছে – শিৱবাবাৰ পূজা, আকৌ ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শঙ্কৰৰ। ত্ৰিমূৰ্তি যি সাজে সেইয়া শুদ্ধ। তাৰপাছত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বঢ়। ত্ৰিমূৰ্তিত ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীও আহি যায়। ভক্তিমাৰ্গত কিমান চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰে। হনুমানৰো পূজা কৰে। তোমালোক মহাবীৰ হৈ আছা নহয়। মন্দিৰতো কাৰোবাৰ হাতীৰ ওপৰত আৰোহণ, কাৰোবাৰ ঘোঁৰাৰ ওপৰত আৰোহণ কৰা দেখুৱায়। এতিয়া এনে আৰোহণ জানো থাকে। পিতাই কয় - মহাৰথী। মহাৰথী মানে হাতীত আৰোহণ কৰোঁতা। গতিকে তেওঁলোকে আকৌ হাতীৰ আৰোহী কৰি দেখুৱাই দিছে। এয়াও বুজোৱা হৈছে কেনেকৈ ঘঁৰিয়ালে (গজই) হতীক (গ্ৰাহক) খায়। পিতাই বুজায় যিসকল মহাৰথী হয়, কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেওঁলোককো মায়া ৰূপী ঘঁৰিয়ালে গিলি পেলায়। তোমালোকৰ এতিয়া জ্ঞানৰ বোধ হৈছে। ভাল ভাল মহাৰথীসকলকো মায়াই খাই পেলায়। এইবোৰ হৈছে জ্ঞানৰ কথা, ইয়াৰ বৰ্ণনা কোনেও কৰিব নোৱাৰে। পিতাই কয় - নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। কল্পই কল্পই পিতাই কয় – কাম মহাশত্ৰু। ইয়াতেই পৰিশ্ৰম হয়। ইয়াৰ ওপৰত তোমালোক বিজয়ী হোৱা। প্ৰজাপিতাৰ হৈছা যেতিয়া ভাই-ভনী হৈ গ'লা। বাস্তৱত আচলতে তোমালোক আত্মা। আত্মাই, আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। আত্মাইহে এই কাণেৰে শুনে, এয়া স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। আমি আত্মাক শুনাওঁ, দেহক নহয়। প্ৰকৃততে আমি আত্মাসকল ভাই ভাই হওঁ আকৌ পৰস্পৰ ভাই-ভনীও হওঁ। শুনাবতো ভাইক লাগে। দৃষ্টি আত্মাৰ ফালে যাব লাগে। মই ভাইক শুনাওঁ। ভাই শুনিছানে? হয় মই আত্মাই শুনিছোঁ। বিকানেৰত (ৰাজস্থানৰ এখন চহৰ) এজন সন্তান আছিল যিয়ে সদায় আত্মা আত্মা বুলি কৈ লিখে। মই আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা লিখি আছোঁ। মোৰ অৰ্থাৎ আত্মাৰ এইটো ধাৰণা। মই আত্মাই এইটো কৰোঁ। তেন্তে এই আত্মা-অভিমানী হোৱাতো পৰিশ্ৰমৰ কথা নহয় জানো। মই আত্মাই নমস্কাৰ জনাওঁ। যেনেকৈ বাবাই কয় - আত্মিক সন্তানসকল। গতিকে ভ্ৰুকুটিৰ ফালে চাবলগীয়া হয়। আত্মাহে শুনোঁতা হয়, আত্মাক মই শুনাওঁ। তোমালোকৰ দৃষ্টি আত্মাৰ ওপৰত পৰিব লাগে। আত্মা ভ্ৰুকুটিৰ মাজত আছে। শৰীৰৰ ফালে দৃষ্টি গ'লেই বিঘিনি আহে। আত্মাৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। আত্মাকহে চাব লাগে। দেহ-অভিমান ত্যাগ কৰা। আত্মাই জানে - পিতাও ইয়াত ভ্ৰুকুটিৰ মাজত বহি আছে। তেওঁক মই নমস্কাৰ জনাওঁ। বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান আছে যে মই আত্মা হওঁ, আত্মাইহে শুনে। এই জ্ঞান আগতে নাছিল। এই দেহ ভূমিকা পালন কৰিবৰ বাবে পোৱা গৈছে সেইকাৰণে দেহৰহে নাম ৰখা হয়। এই সময়ত তোমালোক দেহী-অভিমানী হৈ উভতি যাব লাগে। এই নাম ৰখা হৈছে ভূমিকা পালন কৰিবৰ বাবে। নাম অবিহনেতো কাৰোবাৰ (ক্ৰিয়াকলাপ) চলিব নোৱাৰে। তাতো কাৰোবাৰতো চলিব নহয় জানো। কিন্তু তোমালোক সতাপ্ৰধান হৈ যোৱা সেইকাৰণে তাত কোনো বিকৰ্ম নহ'ব। এনেকুৱা কামেই তোমালোকে নকৰিবা যে বিকৰ্ম হ'ব। মায়াৰ ৰাজ্যই নাই। এতিয়া পিতাই কয়- তোমালোক আত্মাসকল উভতি যাব লাগে। এয়াতো পুৰণা শৰীৰ পুনৰ সত্যযুগ-ত্ৰৈতালৈ যাম। তাত জ্ঞানৰ দৰকাৰেই নাই। ইয়াত তোমালোকক জ্ঞান কিয় দিয়ে? কিয়নো দুৰ্গতি হৈ গৈছে। কৰ্মতো তাতো কৰিব লাগিব কিন্তু সেইয়া অকৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া পিতাই কয় - হাতেৰে কৰ্ম কৰি অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা... আত্মাই পিতাক স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত তোমালোক পাৱন হোৱা সেয়েহে গোটেই ক্ৰিয়াকলাপ পাৱন হয়। তমোপ্ৰধান ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকৰ

ক্ৰিয়াকলাপো দাৰুণ হৈ যায়, সেইকাৰণে মনুষ্য তীৰ্থ আদিলৈ যায়। সত্যযুগত কোনো পাপ নকৰেই যাৰ বাবে তীৰ্থ আদিলৈ যাবলগীয়া হ'ব। তাত তোমালোকে যি কৰ্মই কৰা সেইয়া সত্যই কৰা। সত্যৰ বৰদান প্ৰাপ্ত হৈছে। বিকাৰৰ কথাই নাই। ক্ৰিয়াকলাপতো মিছা কোৱাৰ দৰকাৰ নাথাকে। ইয়াততো লোভ থকাৰ কাৰণে মনুষ্যই চোৰ ঠগাঠগি কৰে, তাত এই কথাবোৰ নাথাকে। নাটক অনুসৰি তোমালোক এনেকুৱা ফুল হৈ যোৱা। সেইখন হয়েই নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, এইখন হৈছে বিকাৰী সৃষ্টি। গোটেই খেল বুদ্ধিত আছে। এই সময়তে পৱিত্ৰ হ'বলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। যোগবলেৰে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা, যোগবল হৈছে মুখ্য। পিতাই কয় - ভক্তি মাৰ্গৰ যন্ত্ৰ তপ আদিৰে কোনেও মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। সত্যো-ৰজো-তমোত যাবই লাগিব। জ্ঞান বহুত সহজ আৰু ৰমণীয় হয়, পৰিশ্ৰমো আছে। এই যোগৰহে মহিমা আছে যাৰ দ্বাৰা তোমালোক সত্যোপ্ৰধান হ'ব লাগে। তমোপ্ৰধানৰ পৰা সত্যোপ্ৰধান হোৱাৰ মাৰ্গ পিতাইহে দেখুৱায়। অন্য কোনেও এই জ্ঞান দিব নোৱাৰে। যদিও কোনোবা চন্দ্ৰমালৈকে গুচি যায়, কোনোবাই পানীতো খোজকাটি যায় কিন্তু সেইয়া কোনো ৰাজযোগ নহয়। নৰৰ পৰা নাৰায়ণতো হ'ব নোৱাৰে। ইয়াত তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ যিটো এতিয়া পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। স্মৃতি উদয় হৈছে। পিতাই কল্প পূৰ্বেও এয়া বুজাইছিল। পিতাই কয় - নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ন্তী। নিশ্চয় নহ'লেতো তেওঁ শূন্যলৈ নাহিবই। নিশ্চয়বুদ্ধিৰ পৰা পুনৰ সংশয়বুদ্ধিৰো হৈ যায়। বহুত ভাল ভাল মহাৰথীও সংশয়ত আহি যায়। অলপ মায়াৰ ধুমুহা আহিলেই দেহ-অভিমান আহি যায়।

এই বাপদাদা দুয়ো একত্ৰিত হৈ আছে নহয় জানো। শিৱবাবাই জ্ঞান দিয়ে পুনৰ গুচি যায় বা কি হয়, কোনে ক'ব। বাবাক সুধিব জানো যে আপুনি সদায় থাকে নে গুচি যায়? পিতাকতো এনেকৈ সুধিব নোৱাৰি। পিতাই কয় - মই তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাবলৈ হোৱাৰ মাৰ্গ দেখুৱাই দিওঁ। আহোঁ আৰু যাওঁ, মইতো বহুত কাম কৰিবলগীয়া হয়। সন্তানসকলৰ ওচৰলৈও যাওঁ, তেওঁলোকৰ দ্বাৰা কাৰ্য কৰাওঁ। ইয়াত সংশয়ৰ কোনো কথা নানিবা। নিজৰ কাম হৈছে - পিতাক স্মৰণ কৰা। সংশয়ত আহিলে অধোগতি হৈ যায়। মায়াই জোৰকৈ থাপৰ মাৰি দিয়ে। পিতাই কৈছে - বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মৰো অন্তত মই এওঁৰ শৰীৰত আহোঁ। সন্তানসকলৰ নিশ্চয় আছে যে যথামত পিতাইহে আমাক এই জ্ঞান দি আছে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। তথাপিও এইটো নিশ্চয়ৰ পৰা কিমান খহি পৰে, এয়া পিতাই জানে। তোমালোক পাবলৈ হ'ব লাগে সেয়েহে পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা, অন্য কোনো কথাত মন নিদিবা। তোমালোকে যদি তেনেকুৱা অন্য কথা কোৱা তেন্তে বুজি পোৱা যায় যে দুট নিশ্চয় নাই। প্ৰথমে এটা কথা বুজি লোৱা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হয়, বাকী অদৰকাৰী কথা কোৱাৰ দাকাৰ নাই। পিতাৰ স্মৃতিৰেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, তেন্তে আকৌ অন্য কথাত কিয় মন দিয়া! যদি কোনোবা প্ৰশ্ন-উত্তৰত বিবুদ্ধিত পৰে তেন্তে তেওঁক কোৱা যে এই কথাবোৰ এৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। সংশয়ত আহিলে পঢ়াই এৰি দিব তেতিয়া কল্যাণেই নহ'ব। নাড়ীৰ স্পন্দন চাই বুজাব লাগে। সংশয়ত থাকিলে এটা কথাতেই ঠিয় কৰাই দিব লাগে। বহুত যুক্তিৰে বুজাবলগীয়া হয়। সন্তানসকলৰ প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় হ'ব লাগে যে বাবাৰ আগমন হৈছে, আমাক পাবলৈ কৰি আছে। এইটোতো আনন্দ থাকে। নপঢ়িলেতো অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাব, তেওঁ আনন্দিতো কিয় হ'ব।

বিদ্যালয়ত পঢ়াতো একেধৰণেই হয়। কিন্তু কোনোবাই পঢ়ি লাখ লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে আৰু কোনোৱে 5-10 টকা উপাৰ্জন কৰে। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যই হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা। ৰাজ্য স্থাপন হয়। তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বগৈ। দেৱতাসকলৰতো বিশাল ৰাজধানী আছে, তাত উচ্চ পদ লাভ কৰা সেয়া আকৌ পঢ়া আৰু ক্ৰিয়াকলাপৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকৰ ক্ৰিয়াকলাপ বহুত ভাল হ'ব লাগে। বাবাই নিজৰ বাবেও কয় - এতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা হোৱা নাই। আমিও সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে, এতিয়া হোৱা নাই। জ্ঞানতো বহুত সহজ। পিতাক স্মৰণ কৰাটোও সহজ, কিন্তু কৰিলেহে। ভাল

বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কোনো কথাত সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ পড়া এৰিব নালাগে। প্ৰথমেতো পৱিত্ৰ হ'বৰ বাবে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, অন্য কথাত যাব নালাগে।

(2) শৰীৰৰ ফালে দৃষ্টি গ'লে বিঘিনি আহে, গতিকে ক্ৰকুটিৰ ফালে চাব লাগে। আত্মা বুলি বুজি আত্মাৰ লগত কথা পাতিব লাগে। আত্মা-অভিমानी হ'ব লাগে। নিৰ্ভীক হৈ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান: দুট সংকল্পৰ দ্বাৰা দুৰ্বলতা ৰূপী কলিয়ুগী পৰ্বতক সমাপ্ত কৰোঁতা সমৰ্থ স্বৰূপ হোৱা নিৰাশ হোৱা, যিকোনো সংস্কাৰ আৰু পৰিস্থিতিৰ বশীভূত হোৱা, ব্যক্তি বা বৈভৱৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হোৱা - এই সকলোবোৰ দুৰ্বলতা ৰূপী কলিয়ুগী পৰ্বতক দুট সংকল্পৰ আঙুলি দি সদাকালৰ বাবে সমাপ্ত কৰা অৰ্থাৎ বিজয়ী হোৱা। বিজয় আমাৰ ডিঙিৰ মালা হয় - সদায় এইটো স্মৃতিৰে সমৰ্থ স্বৰূপ হোৱা। এয়াই হৈছে স্নেহৰ প্ৰতিদান। যেনেকৈ সাকাৰ পিতাই স্থিতিৰ স্তম্ভ হৈ দেখুৱালে তেনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰি সৰ্বগুণৰ স্তম্ভ হোৱা।

শ্লোগান: সাধন সেৱাৰ বাবে, আৰাম পছন্দ হ'বৰ বাবে নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!